

vallmofälten

I

en blygd, ett sköte
där jag placerar mina armar, händer
och i dem det drömda, det ständigt ofullständiga
jag ber om att få gå, om att
få se allt och sedan gå
med min själ i vilken jag lever
och är från födseln döende

II

och i skötet vallmofälten, de stora röda
som står, faller med tidens gång
sig aldrig lika från dag till annan
där gömmer jag mig, där
gömmar jag mina tankar
under den röda vallmon, den nedgående solen
som liksom jag är för evigt döende

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Turid med Poeter.se id #54 innehar upphovsrätten